

Öktəmay Xaldarova
Özbəkistan şairi

Nəsimi

Bu dünya görməyib belə rəzalət,
Məgər qalmayıbmı dində dəyanət?
Bu, elə, şairə, sözə xəyanət,
Diriykən soydular İmadəddini.

Şairin eybi yox, sözündən başqa,
Alovtək parlayan gözündən başqa.
Dərdin anlayan yox özündən başqa,
Darda tək qoydular İmadəddini.

Şairin fəryadın eşidən saat,
Necə sakit durdu duyan camaat?
O gün imanlılar oldumu rahat?
Cəzalılıq qıldılar İmadəddin.

Möhkəm, mənfur zaman şiri idi o,
Şairlər içində iri idi o.
El üçün ürəktək biri idi o,
Sinədən dəldilər İmadəddini.

O yazdı pak eşqin ayətlərindən
Məhəbbət süzüldü beytlərindən.
Nəvai pir saydı bayatılarında,
Ucalıq bildilər İmadəddini.

Bütün türk dünyası edir onu yad,
Qəlblərə nəzmiylə olubdur nicat.
Cismin yox etdilər, ölmədi icad,
Can qədər sevdilər İmadəddini.

Çevirən: **Şahməhəmməd Dağlaroğlu**